

ramte Statsbanerne. Ministeriet har før afslaaet Andragendet fra hende om Understøttelse, og Finansudvalget har i forrige Samling ligeledes afslaaet at gøre Indstilling. Begge Dele kan forstaas, men jeg haaber ogsaa, at det vil være forstaaeligt og blive billiget af det høje Ting, at Udvalget og Ministeren ved Samraad ere blevne enige om, at der kan ydes denne Enke en lille Understøttelse.

Noget lignende gælder et Andragende, som findes omtalt i Betænkningens Nr. 35, fra en gammel Væver, der deltog i Krigen i 1864, og som i 1867 blev kasseret for bestandigt paa Grund af en Fodlidelse. Han mener nu, at denne Fodlidelse er paadraget under Felttoget, og at han derfor er Krigsinvalid. Indvalidebestyrelsen har imidlertid gentagne Gange afslaaet hans Andragende om Invalideunderstøttelse. Naar Udvalget nu foreslaar hans Andragende henvist, ligger der ikke deri, at Udvalget eller i alt Fald hele Udvalget mener, at Invalidebestyrelsen har haft Uret ved de tidligere trufne Afgørelser, eller at der i og for sig er tilvejebragt nogen Sandsynlighed for, at han virkelig er Krigsinvalid; men man har jo altid stillet sig saa imødekommende som paa nogen Maade muligt overfor de gamle Veteraner, naar der var Spørgsmaal om deres Invaliditet og i det hele taget stillet Fordringerne om Bevis eller dog overvejende Sandsynlighed saa smaa, at man snarest er nøjedes med blot at kræve, at der forelaa en Mulighed for, at Skaden er paadragen under Krigen. Og da nu den højtærede Finansminister og Udvalget ere enige om, at denne gamle Veteran vil kunne faa en lille Understøttelse, tør det sikkert paaregnes, at det høje Ting vil tiltræde det.

Med Hensyn til det af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen) udenfor Betænkningen stillede Ændringsforslag om at henvise endnu et Andragende til den højtærede Finansminister, skal jeg vente med at udtale mig, indtil dette Forslag er blevet motiveret af Forslagsstilleren.

R. Nielsen: Det er for at udtale mig om det Forslag, den ærede Ordfører nu nævnede, at jeg har bedt om Ordet. Inden jeg gaar over til Forslaget, vil jeg dog gerne gøre en almindelig Bemærkning i Henhold til de almindelige Ytringer, den ærede Ordfører lod falde, da han indledede denne Forhandling, idet han gjorde opmærksom

paa, hvad jo vel de fleste af ærede Medlemmer ere kendte med, at for at en Sag kan blive optagen og behandlet, skal den have været hos Ministeriet og have fundet sin Afgørelse der først. I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det har været Sædvane her i Tinget tidligere — og forhaabentlig kan det ogsaa blive ved at være det —, at naar et Andragende i givet Tilfælde i Begyndelsen af Samlingen gaar ind samtidig baade til Ministeren og til vedkommende Udvalg, kan der komme et Samarbejde i Stand, saaledes at det ikke behøver paa den Maade at blive udskudt, komme ind paa Sidespor, som den ærede Ordfører udtalte, men kan blive afgjort i samme Samling. Dette er for saa vidt Tilfældet med det Andragende, her er Tale om, idet der i Efteraaret indgik Andragende baade til Ministeriet og Rigsdagen, og Ministeriets Svar kom ogsaa til at foreligge saa betids, at da det blev sendt mig af vedkommende Andrager, lod jeg det gaa til Finansudvalget, som altsaa ogsaa har haft Ministeriets Svar. Dette Svar gik ud paa, at Ministeriet manglede Hjemmel til at imødekomme Andrageren.

Selve Sagen drejer sig om, at Andrageren havde solgt sin Ejendom den 14. Maj 1909 og under 30. Maj samme Aar havde faaet den oprettede Købekontrakt stemplet til Takst 348 Kr. 65 Ø., og hans Andragende gaar nu ud paa at faa disse Penge tilbagebetalt af Statskassen. Det, der begrunder, at han mener at have ikke noget juridisk Krav eller Ret, thi det har han rimeligvis ikke, men dog en moralsk Ret, er det, at han her er kommen af med dette Beløb, ikke alene uden at det har bragt ham nogen som helst Fordel, men saaledes, at det tværtimod har paaført ham Tab, da den Handel, som blev indgaaet den 14. Maj, og hvis Købekontrakt blev stemplet den 30. Maj, gik ind af den ejendommelige Grund, at da det kom til Stykket, og vedkommende Køber skulde præstere Penge, kom han med en Veksel med et Par solide Navne under, men Vekselen var falsk; da den skulde realiseres i vedkommende Bank, blev man opmærksom paa det, Handelen gik tilbage, og vedkommende Køber kom i Tugthuset og sidder vel der for Øjeblikket. Nu mener vedkommende Mand — og jeg synes med nogen Føje —, at han under disse Omstændigheder ikke skulde lide dette Tab. Enhver vil forstaa, at en Landmand, der sælger en Ejendom til et Beløb af 64,000 Kr., vil lide et ret betydeligt Tab ved, at en saadan Handel,